

UNA CARBASSA PER SORPRESA

Estem segures que mai heu cregut en animals parladors, carabasses saltarines o fins i tot, monstres pudents amb els cabells ben llardosos. Però quan escolteu aquesta història, us farem canviar d'idea.

Fa molt de temps, en una casa de Califòrnia, hi vivia una família, formada per en Joan i la Gemma, que eren els pares d'en Martí i la Clara, que tenien deu i sis anys respectivament.

En Martí, era un nen alt que sempre prenia les seves decisions i que mai es deixava convèncer pels altres. En canvi, la Clara, la seva germana, era totalment diferent, era baixeta, i sempre era la mare la que l'aconsellava.

En Joan, el pare, era un home amb bigotis i era molt divertit. Solia vestir amb jaqueta i corbata. La Gemma, era una dona molt amable, però amb caràcter, i sempre vestia amb vestits florits i llargs.

La nit de Halloween, tots els nens i nenes de Califòrnia es disfressaven de fantasmes, bruixes o bruixots, monstres petitons, vampirets i moltes coses més. Quedaven en grups i anaven de casa en casa cridant "Truc o tracte". I la gent els hi anava posant lllaminadures dins de capsetes en formes de carabasses.

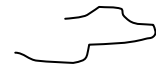
Aquella nit, quan en Martí i la Clara, estaven mirant la televisió, va sonar la campana d'entrada. Els dos es van estranyar molt, però sense dubtar-ho ni un moment més, van anar corrents a obrir la porta i llavors... se'ls va aparèixer davant els seus nassos un paquet, embolicat amb paper de color marró amb un

llaç vermell, i una nota de color vermell i negre, que deia així:

Dimecres, 31 d'octubre de 1981

Benvolguts Martí i Clara, us regalo això que ha arribat per sorpresa a casa meva. A mi em fa molta por, fa sorolls i es mou. Espero que li sabeu trobar més profit que jo.

El vostre amic, en Guillem

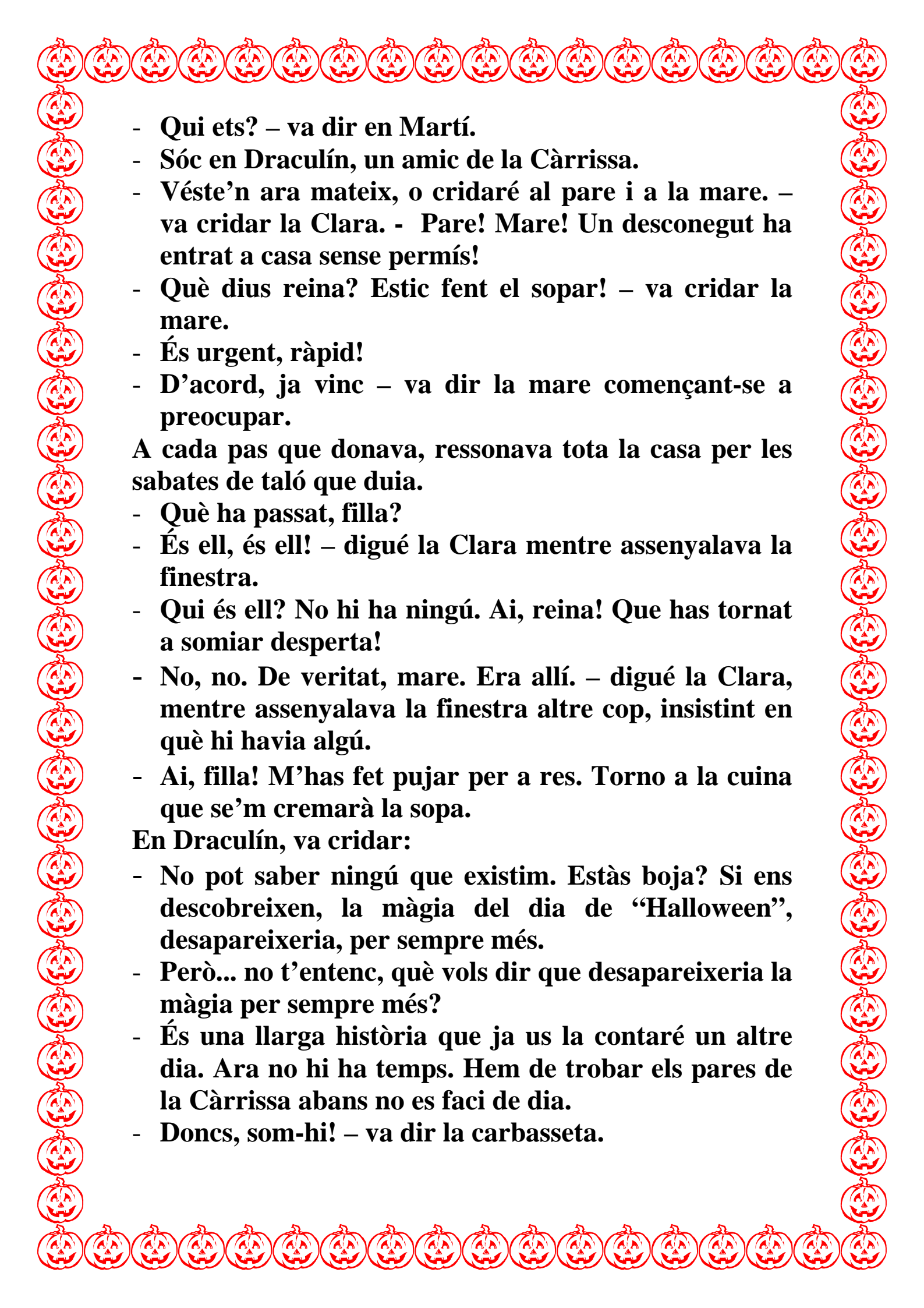

Els dos germans, van agafar ràpidament el paquet, i se'l van endur cap a la seva habitació. En arribar, el van desembolicar i es van trobar una carbassa per sorpresa.

- **Martí, què és això? – preguntà la Clara sorpresa.**
- **Pel que veig és una carbasseta – li responguè en Martí estranyat.**
- **I per què es mou?! Tinc por germanet.**

Lavors, la carbasseta va parlar:

- **Hola! Em, dic Càrrisa i sóc una carbasseta parladora.**
- **Ahhhhhh! – van cridar els germans alhora.**
- **No, tranquils, no us vull fer mal, només busco una mica de companyia. Em vaig perdre al bosc i he arribat aquí perquè m'han comentat que vosaltres em podríeu ajudar a trobar els meus pares.**
- **Qui t'ho ha dit això? Bé, és igual, ho farem. – va dir en Martí.**
- **I començarem ara! – exclamà una veu misteriosa, que tant sols es sentia però no es veia a ningú.**

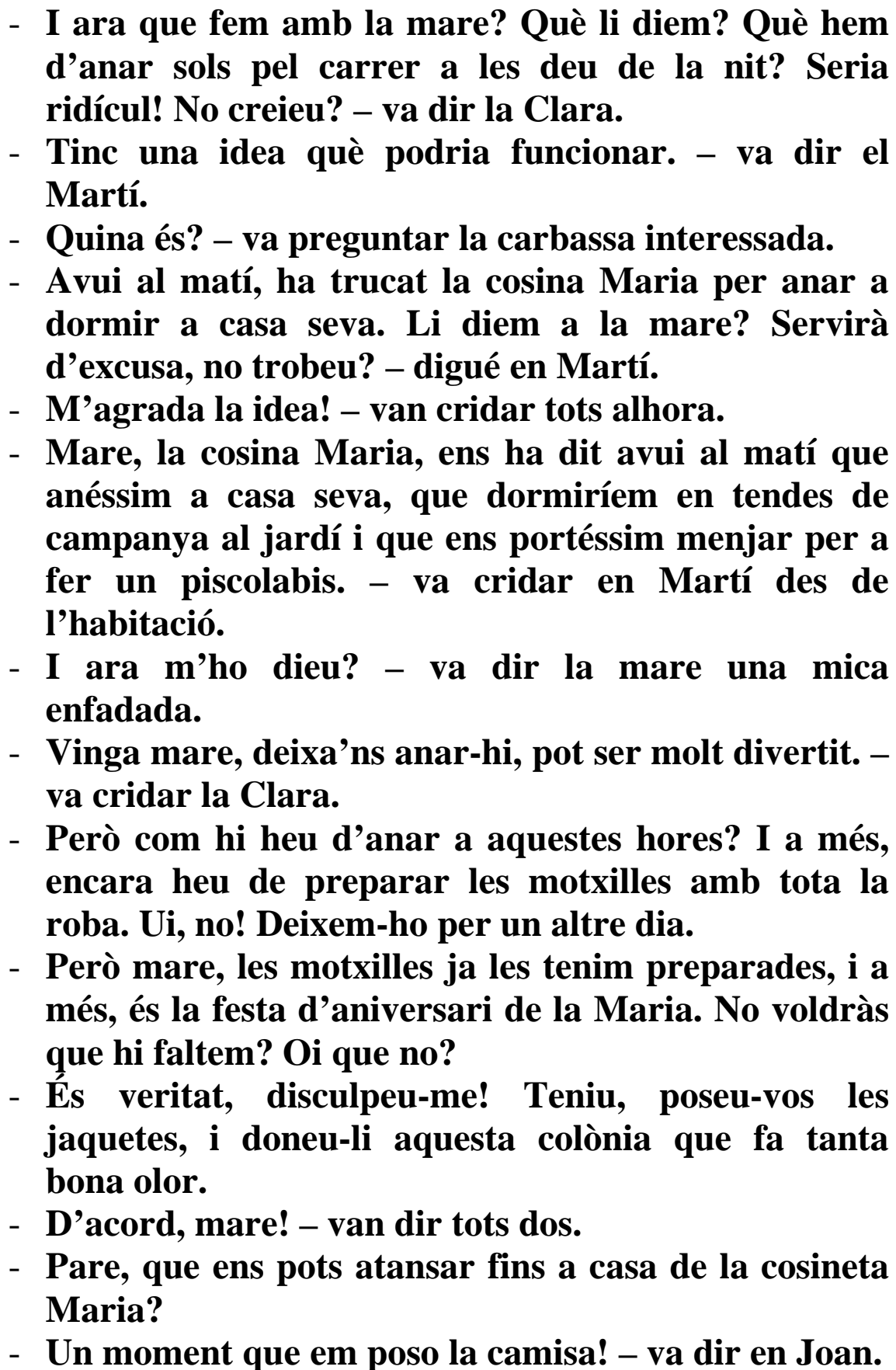
-
- Qui ets? – va dir en Martí.
 - Sóc en Draculín, un amic de la Càrrissa.
 - Véste'n ara mateix, o cridaré al pare i a la mare. – va cridar la Clara. - Pare! Mare! Un desconegut ha entrat a casa sense permís!
 - Què dius reina? Estic fent el sopar! – va cridar la mare.
 - És urgent, ràpid!
 - D'acord, ja vinc – va dir la mare començant-se a preocupar.

A cada pas que donava, ressonava tota la casa per les sabates de taló que duia.

- Què ha passat, filla?
- És ell, és ell! – digué la Clara mentre assenyalava la finestra.
- Qui és ell? No hi ha ningú. Ai, reina! Que has tornat a somiar desperta!
- No, no. De veritat, mare. Era allí. – digué la Clara, mentre assenyalava la finestra altre cop, insistint en què hi havia algú.
- Ai, filla! M'has fet pujar per a res. Torno a la cuina que se'm cremarà la sopa.

En Draculín, va cridar:

- No pot saber ningú que existim. Estàs boja? Si ens descobreixen, la màgia del dia de “Halloween”, desapareixeria, per sempre més.
- Però... no t'entenc, què vols dir que desapareixeria la màgia per sempre més?
- És una llarga història que ja us la contaré un altre dia. Ara no hi ha temps. Hem de trobar els pares de la Càrrissa abans no es faci de dia.
- Doncs, som-hi! – va dir la carbasseta.

-
- I ara que fem amb la mare? Què li diem? Què hem d'anar sols pel carrer a les deu de la nit? Seria ridícul! No creieu? – va dir la Clara.
 - Tinc una idea què podria funcionar. – va dir el Martí.
 - Quina és? – va preguntar la carbassa interessada.
 - Avui al matí, ha trucat la cosina Maria per anar a dormir a casa seva. Li diem a la mare? Servirà d'excusa, no trobeu? – digué en Martí.
 - M'agrada la idea! – van cridar tots alhora.
 - Mare, la cosina Maria, ens ha dit avui al matí que anéssim a casa seva, que dormiríem en tendes de campanya al jardí i que ens portéssim menjar per a fer un pisolabis. – va cridar en Martí des de l'habitació.
 - I ara m'ho dieu? – va dir la mare una mica enfadada.
 - Vinga mare, deixa'ns anar-hi, pot ser molt divertit. – va cridar la Clara.
 - Però com hi heu d'anar a aquestes hores? I a més, encara heu de preparar les motxilles amb tota la roba. Ui, no! Deixem-ho per un altre dia.
 - Però mare, les motxilles ja les tenim preparades, i a més, és la festa d'aniversari de la Maria. No voldràs que hi faldem? Oi que no?
 - És veritat, disculpeu-me! Teniu, poseu-vos les jaquetes, i doneu-li aquesta colònia que fa tanta bona olor.
 - D'acord, mare! – van dir tots dos.
 - Pare, que ens pots atansar fins a casa de la cosineta Maria?
 - Un moment que em poso la camisa! – va dir en Joan.

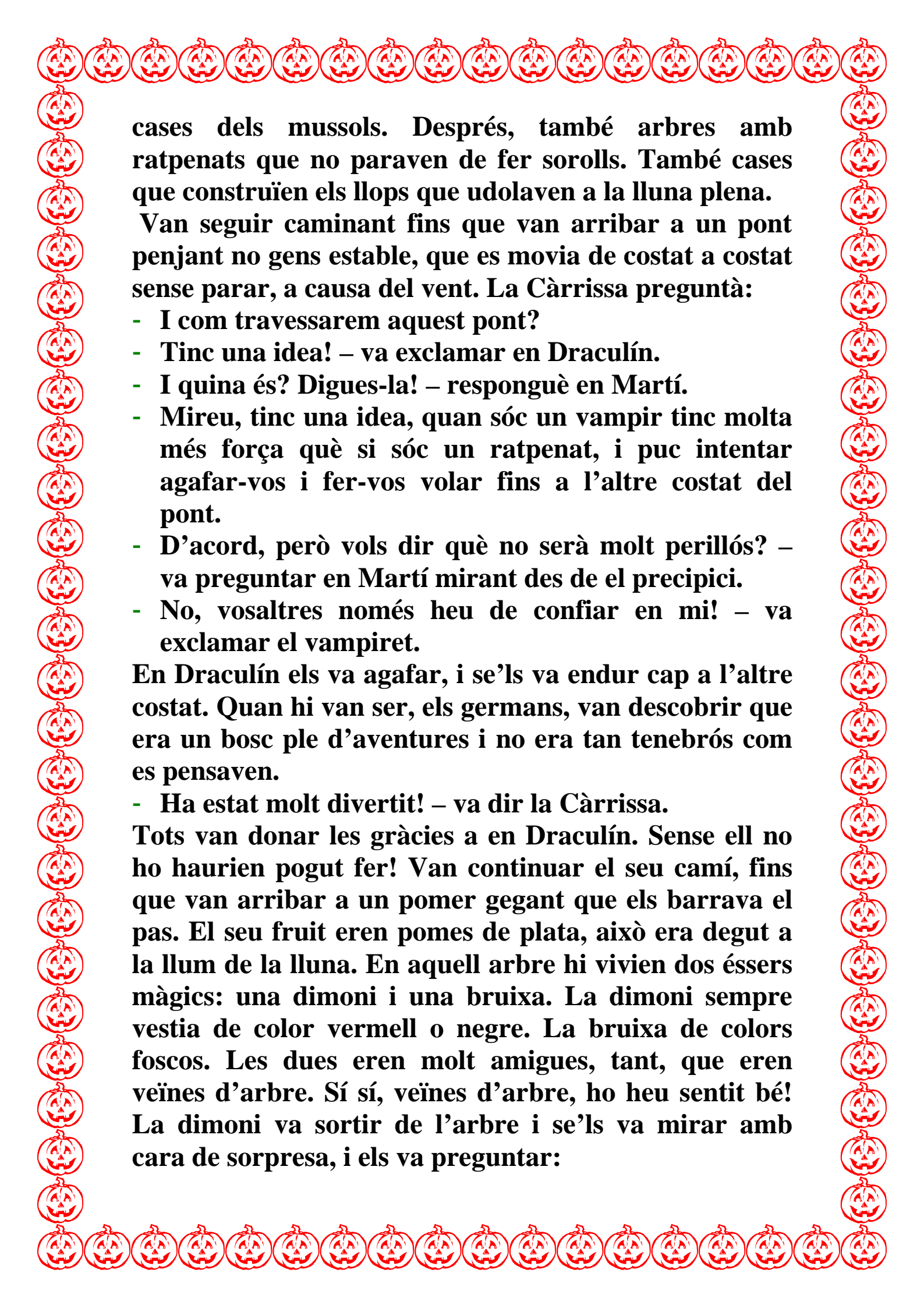
Tots tres van anar al garatge a buscar el cotxe per emprendre el camí fins a casa de la Maria. El pare insistia en acompanyar-los a dins de casa la cosina, però ells deien contínuament que no feia falta, que ja eren prou grans. Al final van convèncer al pare per a què no entrés. Es van acomiadar amb un petó i una abraçada, i van fer com si entressin. Quan el pare ja era lluny, ells van anar sigil·losament, fins la cantonada, on havien quedat amb la Càrrissa i en Draculín:

- Vinga, va, ara ja ens hem desempallegat dels pares, ara només queda entrar al bosc de la Lluna de Plata. – va dir atemorit en Martí.
- I per què es diu així aquest bosc tan misteriós? – va preguntar la Clara interessada.
- Cap humà ha entrat encara, així és que no ho sap ningú. - va contestar el vampiret fent-los-hi el senyal de que el seguissin.

Es deia així, perquè, només des d'aquell indret, es podia veure la lluna plena, ben platejada, que era quan tots els éssers màgics es despertaven, i feien una festa, al voltant del foc.

A tots dos germans els va començar a venir la por, i no paraven de pensar que estar a casa de la seva cosina fent un pisolabis i dormint en tendes de campanya, hauria estat, millor idea que endinsar-se en un bosc tan tenebrós. La Clara va agafar la Càrrissa de terra i se la va posar als braços. Van començar el camí, i no paraven d'observar el bosc. Estava ple d'arbres amb portetes que s'obrien i es tancaven. Eren les

cases dels mussols. Després, també arbres amb ratpenats que no paraven de fer sorolls. També cases que construïen els llops que udolaven a la lluna plena.

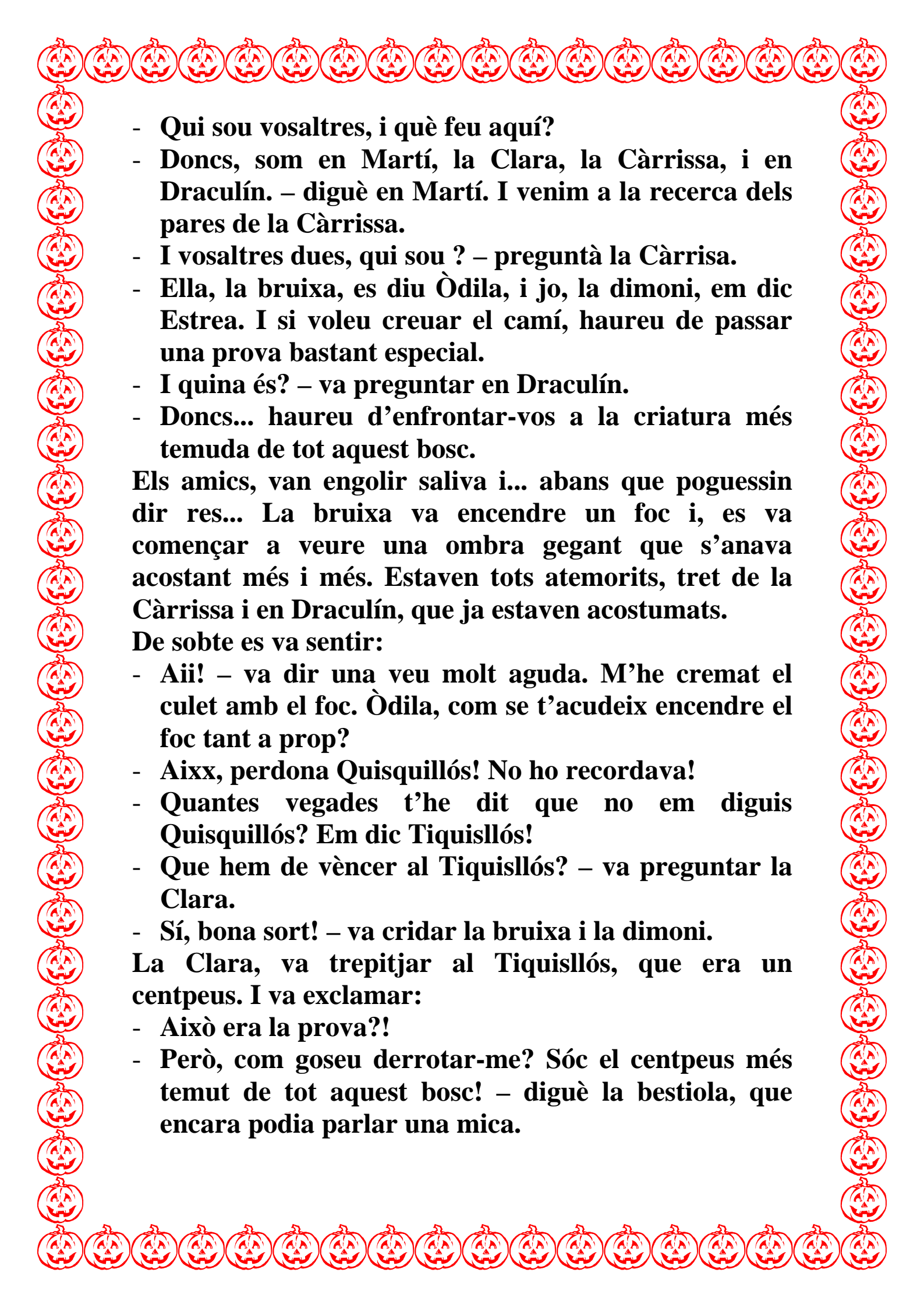
Van seguir caminant fins que van arribar a un pont penjant no gens estable, que es movia de costat a costat sense parar, a causa del vent. La Càrrissa preguntà:

- I com travessarem aquest pont?**
- Tinc una idea! – va exclamar en Draculín.**
- I quina és? Digues-la! – responguè en Martí.**
- Mireu, tinc una idea, quan sóc un vampir tinc molta més força què si sóc un ratpenat, i puc intentar agafar-vos i fer-vos volar fins a l'altre costat del pont.**
- D'acord, però vols dir què no serà molt perillós? – va preguntar en Martí mirant des de el precipici.**
- No, vosaltres només heu de confiar en mi! – va exclamar el vampiret.**

En Draculín els va agafar, i se'ls va endur cap a l'altre costat. Quan hi van ser, els germans, van descobrir que era un bosc ple d'aventures i no era tan tenebrós com es pensaven.

- Ha estat molt divertit! – va dir la Càrrissa.**

Tots van donar les gràcies a en Draculín. Sense ell no ho haurien pogut fer! Van continuar el seu camí, fins que van arribar a un pomer gegant que els barrava el pas. El seu fruit eren pomes de plata, això era degut a la llum de la lluna. En aquell arbre hi vivien dos éssers màgics: una dimoni i una bruixa. La dimoni sempre vestia de color vermell o negre. La bruixa de colors foscos. Les dues eren molt amigues, tant, que eren veïnes d'arbre. Sí sí, veïnes d'arbre, ho heu sentit bé! La dimoni va sortir de l'arbre i se'ls va mirar amb cara de sorpresa, i els va preguntar:

-
- Qui sou vosaltres, i què feu aquí?
 - Doncs, som en Martí, la Clara, la Càrrissa, i en Draculín. – diguè en Martí. I venim a la recerca dels pares de la Càrrissa.
 - I vosaltres dues, qui sou ? – preguntà la Càrrissa.
 - Ella, la bruixa, es diu Òdila, i jo, la dimoni, em dic Estrea. I si voleu creuar el camí, haureu de passar una prova bastant especial.
 - I quina és? – va preguntar en Draculín.
 - Doncs... haureu d'enfrontar-vos a la criatura més temuda de tot aquest bosc.

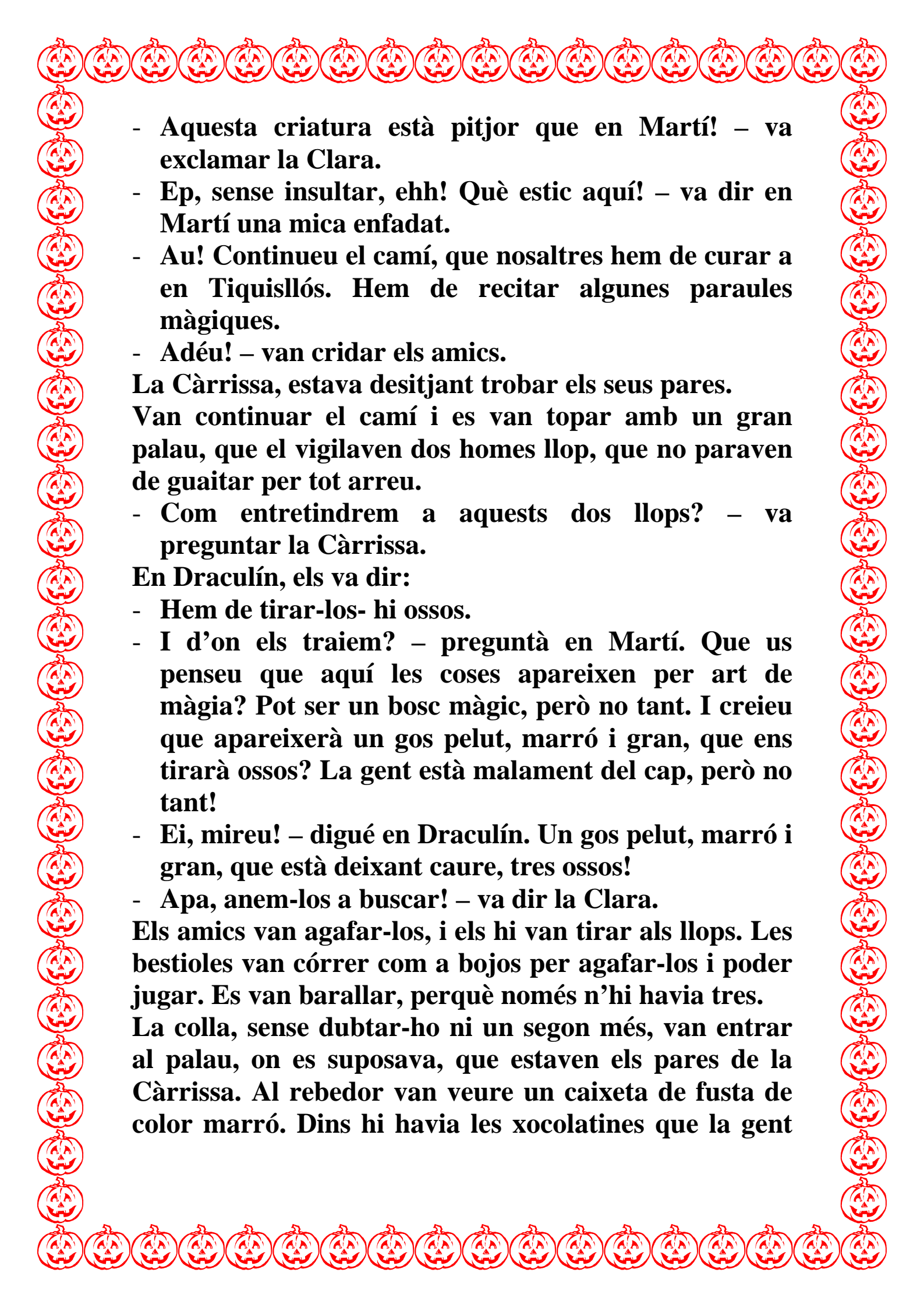
Els amics, van engolir saliva i... abans que poguessin dir res... La bruixa va encendre un foc i, es va començar a veure una ombra gegant que s'anava acostant més i més. Estaven tots atemorits, tret de la Càrrissa i en Draculín, que ja estaven acostumats.

De sobte es va sentir:

- Aii! – va dir una veu molt aguda. M'he cremat el culet amb el foc. Òdila, com se t'acudeix encendre el foc tant a prop?
- Aixx, perdona Quisquillós! No ho recordava!
- Quantes vegades t'he dit que no em diguis Quisquillós? Em dic Tiquisllós!
- Que hem de vèncer al Tiquisllós? – va preguntar la Clara.
- Sí, bona sort! – va cridar la bruixa i la dimoni.

La Clara, va trepitjar al Tiquisllós, que era un centpeus. I va exclamar:

- Això era la prova?!
- Però, com goseu derrotar-me? Sóc el centpeus més temut de tot aquest bosc! – diguè la bestiola, que encara podia parlar una mica.

-
- Aquesta criatura està pitjor que en Martí! – va exclamar la Clara.
 - Ep, sense insultar, ehh! Què estic aquí! – va dir en Martí una mica enfadat.
 - Au! Continueu el camí, que nosaltres hem de curar a en Tiquisllós. Hem de recitar algunes paraules màgiques.
 - Adéu! – van cridar els amics.

La Càrrissa, estava desitjant trobar els seus pares. Van continuar el camí i es van topar amb un gran palau, que el vigilaven dos homes llop, que no paraven de guaitar per tot arreu.

- Com entretindrem a aquests dos llops? – va preguntar la Càrrissa.

En Draculín, els va dir:

- Hem de tirar-los- hi ossos.
- I d'on els traiem? – preguntà en Martí. Que us penseu que aquí les coses apareixen per art de màgia? Pot ser un bosc màgic, però no tant. I creieu que apareixerà un gos pelut, marró i gran, que ens tirarà ossos? La gent està malament del cap, però no tant!
- Ei, mireu! – digué en Draculín. Un gos pelut, marró i gran, que està deixant caure, tres ossos!
- Apa, anem-los a buscar! – va dir la Clara.

Els amics van agafar-los, i els hi van tirar als llops. Les bestioles van córrer com a bojos per agafar-los i poder jugar. Es van barallar, perquè només n'hi havia tres.

La colla, sense dubtar-ho ni un segon més, van entrar al palau, on es suposava, que estaven els pares de la Càrrissa. Al rebedor van veure un caixeta de fusta de color marró. Dins hi havia les xocolatines que la gent

els hi havia deixat l'any passat als pares de la Càrrissa. La carbasseta, en va agafar una i se la va menjar.

Van sentir molt de xivarri a la cuina, i llums que s'encenien i s'apagaven. Van caminar, poc a poc, pels corredors del palau, intentant no despertar als guàrdies. Sentien molts plors, la batedora i el rentavaixelles. La Càrrissa va recordar la veu dels seus pares, i va dir que eren ells. Van anar corrents a la cuina i allí estaven, plorant com a magdalenes. En Draculín els va preguntar:

- Què us passa?**
- Hem perdut la nostra filleta! – van dir les carbasses desesperades.**
- I com es diu?**
- Càrrissa. Que l'heu vista?**
- Sí, i hem vingut amb ella.**

Lavors la Càrrissa va sortir de darrera d'en Martí i va anar saltant fins a poder abraçar als seus pares:

- Pare! Mare! Quant de temps! Ho he passat molt malament. Pensava que no us tornaria a veure més.**
- Nosaltres també pensàvem que no et tornariem a veure més.- digué el pare.**

La mare de la Càrrissa va mirar a en Draculín i als germans, i els va dir:

- Com heu sigut tant valents de creuar el bosc, us concediré un desig a cadascú.**

En Draculín va desitjar uns ullals més llargs, la Clara demanà endarrerir l'hora per poder anar a la festa d'aniversari de la Maria i en Martí volia que els pares els deixessin anar de casa en casa a buscar llaminadures.

I així va ser! La carbassa els hi va concedir tots els desitjos. I la Clara i en Martí li van regalar la colònia a la Maria que es va posar molt contenta.

També van dormir en tendes de campanya i van fer el pisolabis. La Càrrissa i la seva família van ser feliços per sempre.

I darrera la porta hi ha un plat de confits on tots els llaminers hi posen els dits.

FI

